11/08/2021

“Πονά η ψυχή μας με τα οικεία κακά”

/ Γνώμες

Της Ζήνας Λυσάνδρου-Παναγίδη, Δημάρχου Λευκονοίκου

Οικεία κακά! Τα δικά μας κακά, τα δικά μας βάσανα!

Ο Αύγουστος είναι ο πιο αγαπημένος μήνας για τον Ελληνισμό! Είναι ο μήνας της Παναγίας μας! Είναι ο μήνας των διακοπών. Είναι ο μήνας της ξεκούρασης και της σχόλης. Ο μήνας της ραστώνης! Ο μήνας του Αιγαίου!

Κι όμως! Είναι και ο Αύγουστος της οδύνης και του πόνου! Της δοκιμασίας. Της φωτιάς και των βομβών. Των βομβαρδισμών. Του ξεριζωμού και της προσφυγιάς!

Για μας τους ξεριζωμένους από τα σπίτια μας, οι εικόνες που βλέπουμε στους δέκτες μας, εικόνες καταστροφής και ξεσπιτώματος, εικόνες καμένης γης, εικόνες αγωνίας για το βιος και τα σπίτια τους, είναι μαχαίρι που μπήγεται στην καρδιά μας. Για πολλοστή φορά ξαναζούμε τη δική μας αγωνία, τη δική μας απόγνωση, τον δικό μας φόβο μπροστά στον κίνδυνο! Η ενσυναίσθηση λειτουργεί πιο έντονα σε μας, πιο βιωματικά. Δεν είναι απλή κατανόηση της θέσης του άλλου και

συμπόνια. Δεν είναι απλή αλληλεγγύη! Είναι καημός αγιάτρευτος. Πληγή που δεν κλείνει.

Σε μια φιλική μας οικογένεια από το Προκόπι Ευβοίας, που έφυγαν άρον-άρον από το σπίτι τους και πήγαν στο σπίτι του γιου τους στη Χαλκίδα, χωρίς να πάρουν τίποτα μαζί τους, θαύμασα την πίστη στον Άγιό τους, τον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσο, τον οποίο έφεραν μαζί τους οι πρόγονοί τους από τη Μικρά Ασία. Και πράγματι, ο Άγιός τους, μετά από τη λιτανεία που έκαναν και την περιφορά του περιμετρικά από την κοινότητά τους, έστειλε θαυματουργικά βροχή και γλύτωσε το δάσος έξω από το Προκόπι!

Πάλι αυτός ο Αύγουστος!

Με τις παρακλήσεις μας στην Παναγία μητέρα μας. Με την κατάνυξη και τη μυσταγωγία.

Πάλι αυτός ο Αύγουστος!

Να αναξέει πληγές.

Να θυμίζει «οικεία κακά».

Με τα μνημόσυνα των ηρώων μας.

Με την Αγία Τηλλυρία, την «σταχομαζώχτρα και τσιγγάνα μας».

Πάλι αυτός ο Αύγουστος!

Καίγεται η ψυχή μας στη θέα της φωτιάς που κατατρώγει τα πάντα.

Όμως, εμείς συνεχίζουμε τη ζωή μας στις θάλασσες και τα βουνά. Γιατί «το λαμπρόντζει που ππέφτει, κρούζει!». Όσο και να συμπονάς τον άλλο, δεν είσαι εσύ μέσα στη φωτιά. Μου θυμίζει τη δική μας περίπτωση, και το έχω ξαναγράψει, όταν βλέπαμε τους Κερυνιώτες στην τηλεόραση να εξιστορούν τα πάθη τους. Τους συμπονέσαμε, τους συντρέξαμε, τους πονέσαμε, «μάνα μου, τους καημένους», αλλά καθόμασταν στην αυλή και τη βεράντα μας στις αναπαυτικές πολυθρόνες μας, χωρίς να χάσουμε τίποτα, μέσα στα καλά μας. Άρχοντες στη γη μας!

Μόνο σαν γίναμε κι εμείς πρόσφυγες, καταλάβαμε τι ένιωθαν. Τότε καταλάβαμε η προσφυγιά τι σημαίνει. Τότε καταλάβαμε τι σημαίνει να χάνεις το σπίτι σου, την εστία σου, το βιος σου ολάκερο. Τη ζωή σου! Γιατί το βιώσαμε κι εμείς. Γιατί αναποδογυρίστηκε η ζωή μας. Κι απ’ αρχής άλλα όνειρα κι άλλοι πόθοι! Τι όνειρα να κάνεις, όμως, άμα σού έχουν ρημάξει τη ζωή σου;

Για τα αδέλφια μας στην Ελλάδα που δοκιμάζονται σκληρά, μπορούμε, πέρα από την οικονομική βοήθεια, που οπωσδήποτε πρέπει να τους δώσουμε απλόχερα,ανταποδίδοντας τη δική τους βοήθεια τον καιρό της δικής μας δοκιμασίας, να προσευχόμαστε να τους έχει ο Θεός καλά, να τους προστατεύει από τη φωτιά, να τους παραμυθήσει.